

dette lille svaghovedede Pigebarns Raadighed, saasnart det galdt Per, havde hun længe vidst Besked om alt; og forresten havde Per engang set sig nødsaget til at gøre hende til sin Fortrolige for at faa et vigtigt Brev bragt over i Nabogaarden, — hvilket vanskelige og slet ikke ufarlige Hverv hun havde udført, som var det en guddommelig Sendelse. Under det selvopfundne Paaskud at skulle hente en Klemme, der var blæst over Plankeværket, skaffede hun sig Adgang til Mester Jacobæus' velbefæstede Hus og overbragte ogsaa lykkelig og vel sit hemmelige Budskab i de rette Hænder. Men bagefter, da Per var gaaet, havde hun listet sig usædvanlig stille og bleg omkring og havde saa hyppig maattet søge Tilflugt ovre i Nødtørftshuset, at Madam Olufsen troede hende syg og tilsidst kommanderede hende i Seng og lagde hende et kraftigt Sennepsplaster paa Maven.

Efter Fransiscas Tilbagekomst i Oktober naaede hendes og Pers Følelser for hinanden snart en saadan Inderlighedsgrad, at der nødvendig maatte handles. Per var fuld af Uro. Den Tanke at lade sine Følelser munde ud i Forsøget paa en Forførelse viste han afgørende fra sig. Paa den anden Side kunde han rigtignok heller ikke tænke sig at op-høje deres Forstaaelse til en regelret, officiel For-lovelse; men det var uden Tvivl alene en saadan Udgang af Sagen, Fransisca havde i Tankerne og utaalmodig gik og ventede paa. Hun havde et Par Gange — ganske uopfordret — sat ham ind i sine Familjeforhold, havde endog ved en enkelt Lejlighed ladet en lille Bemærkning falde om sin Faders ganske gode Formuesomstændigheder. Men at gifte sig med en Sadelmagerdatter fra Kjerteminde — det stod for ham som ganske uforeneligt med det